

„Снощи дойдоха въ село сеймени, — казаха тѣ, — и ни дигнаха да търсимъ Панайота и дружината му“.

— А голѣма ли е потерята? — попитахме.

— Много сме; всички села сж дигнати на кракъ.

Като узнахъ това, пустнахъ българитѣ и имъ поржчахъ да не обаждатъ на турцитѣ, че сж ни срѣщнали.

Недалечъ отъ мѣстото, гдето бѣхме хванали българитѣ, бѣхме почнали да си печемъ хлѣбъ. Когато отидохме да го вземемъ, не го намѣрихме — потерята го намѣрила и го прибрала. Трѣбваше бърже да бѣгаме на друга страна.

Наблизо бѣше мѣстността, наречена Сейменски-гробъ или Коритата, скрито и непристъпно мѣсто. Промъкнахме се незабелязано между потерята и се скрихме тамъ. Много пжти турцитѣ минаваха край насъ, но нито еднѣжъ не можаха да ни забележатъ.

Вечерята потерята се прибра въ селата си, като остави стража да пази.

Нощта бѣше тъмна. Трѣбваше да се бѣга отъ това мѣсто, но мрачината не ни позволяваше да преминемъ презъ гжститѣ шумаци и презъ дълбокиѣ долове. Тръгнахъ напредъ, но се принудихъ да се повърна. Гората бѣше така честа, че бѣше невъзможно да се промушимъ презъ нея. Почнахме да лазимъ по земята като змии. Цѣли 24 часа се лутахме гладни изъ този гжсталакъ. Най-после турцитѣ, като не можаха да ни намѣрятъ, върнаха се въ Сливенъ.

Пашата срѣщналъ началника на стражата и го запиталъ: „Какъ така вие не можахте да хванете онѣзи гяури, когато сте имъ намѣрили легловището и хлѣба?“ — „Ние не можахме да ги видимъ“, — рекълъ началникътъ. — „Ако те хвана за братата, ще ти строша кокалитѣ; какъвъ си ти началникъ да не можешъ съ 3,000 души да хванешъ нѣколко души хайдути?“ Следъ това началникътъ на стражаритѣ си подалъ оставката.

Но настана нова беда. Избѣга Бойчо, новиятъ нашъ другаръ. Избѣга и Паскалъ. Казаха ни, че Бойчо ни издалъ на турцитѣ, като имъ разказалъ, где сме се крили, и кой ни прехранвалъ. Турцитѣ го назначили началникъ на потерята и го пратили да ни гони.

Трѣбваше бърже да напустнемъ сливенската планина и да диримъ ново мѣсто. Не че се бояхме отъ потерята, а защото не можахме да намѣримъ храна. Селянитѣ вече не смѣха да ни хранятъ. Навсѣкжде ги следѣха и затваряха. Сега срещу насъ бѣха изпратени не стражари и обикновена потеря, а 500 души редовни войници, дошли чакъ отъ Одринъ.

Тѣзи войници бѣха, просто, смѣшни. Тѣ не ни дебнѣха, а ни гонѣха съ зурли и тжпани. По свирнята ние узнавахме, на кжде се движатъ, и ги разигравахме, както си щемъ.

Д. Чолаковъ